

Muzeul SAGA 2022

Tatiana Ernuțeanu

Cred că am descoperit un poet. Unul care lucrează la înălțime. Pare să dețină toate tehnicile la zi ale scrierii de poezie, de la avangardiști la moderni și la postmoderni. Prin felul în care își tatonază subiectul, mereu același, dragostea, supusă deopotrivă mitizării și demitizării, poezia Tatiane Ernuțeanu poate aduce aminte de aceea a Savianei Stănescu din *Sfaturi pentru gospodine și muze*, dar asemănările cu aceasta se opresc la capitolul abordare. Există o sumedenie de formulări tranșante în *Carne, visuri și oase triste uitate în Hydra*, iar ele nu se referă neapărat la dragoste. Aceste construcții, mai ales, dau seama despre conștiința de sine pe care a atins-o poezia Tatiane Ernuțeanu: „Oamenii nu funcționează cu fise/ Poeziile mele nu mint”; „Până la urmă, Dragostea e un bâlci cu pretenții”; „Sunt fericită/ Văd nimicul. E mare lucru, căci nimicul permite să vezi departe”; „Am

avut o zi grea, era cât pe ce să dau rateu/ Și să trag un loz câștigător pe scena poetică modernă” și, enunțul cel mai orgolios, „Mă declar împotriva romantismului (e lipicios ca sucul de portocale)”, care exprimă implicit o artă poetică.

Carne, visuri și oase triste uitate în Hydra este o carte pentru cei care cred în poezie.

Ioan Es. Pop

Cărțile de *self help* nu sunt decât o metodă de masturbare mentală
bune de umezit visurile

Singurul avantaj al lor e că așa nu crește riscul suprapopulației la nivel global

În acest timp cineva studiază *how to simplify your life*

Ne scoatem viețile la *giveaway*-uri și umplem eprubete cu salivă

la gândul celebrității

Perechile de pantofi grăbite calcă pământul cu siguranța
trenurilor deraiate

și siluetele sunt popice ce își îmbracă neîncrederea în branduri și cauciuc

Doar unele ziduri mai au norocul să se vaite cu cuvinte
pe restul le-a sufocat optimismul cromatic de verde crud
(ca înainte să moară pe tocător)

“Iubirea doare”, spune adolescenta din spatele meu, el nu spune nimic,
“de la ideea asta am plecat”,

și tăcerea lui îmi amintește de ziua în care dădeai semne că suferi de otită
sentimentală

o reminiscență de la aerul rece cu care îți împărțeau viața în ultimii ani
Îmi promiseseși că o să mergem cu mâinile înghețate și o să ni le încălzim sub
tricourile trecătorilor pe care îi vom trezi la realitate

Rachetele se ciocnesc rar și atunci devin istorie

și petele de iarbă nu mai ies cu nimic de pe coate

Nici să fug cu motoare de căutare pe *google* nu pot

că mă găsesc reclamele apoi care îmi arată că nu sunt singură niciodată

Mi-a rămas să respir aspirațiile tale, în mare proporție pline de CO₂, așa cum
mi-ai spus.

dacă ne vom mai întâlni vreodată
golurile

am să te ascult

cum privesc casele simple săsești

cu teama că acolo nu mai stă nimeni

deși coșul pare că fumează

TATIANA ERNUȚEANU

Carne, visuri și oase triste uitate în Hydra

- poeme nealese -

egalitatea

se observă

doar din poziție superioară

spre exemplu de la etaj

un etaj deasupra căruia

nu mai stă nimeni

decât Dumnezeu

de aici

ai șansa să vezi în jos

perpendicular
așa vezi cel mai bine
pe pervaz
ceainic mic roz fané
adus de la Karlovy Vary
fără apă termală
deci practic inutil ca mine
2 vase la fel de mici
furate (deci păcatele sunt tot mici)
dintr-un apartament
care nu mi-a aparținut
cum nici vasele uitate
nu mi-au aparținut
până într-o zi
4 ghivece cu flori
cărora nu le vorbesc
deși Geta mi-a spus
că ar trebui s-o fac
mai jos de pervaz
pentru unii scăparea
pentru alți moartea
pe asfalt urmele albastre
lăsate de frunzele galbene

Ca o merdenea aburindă s-a plimbat iubirea
pe la nasul meu afectat de rinită alergică
un bec chior
și s-a declanșat dorința să-ți spăl hainele, să le apretez,
să-ți pun flori în glastră, diapozitive
pe pereți albi cu orele noastre de dragoste insulară
sunt astăzi urticarii
scrijelite în mesaje etilizate, *life in frames*
Nu cred în standarde principiale cum nu cred că petele zidurilor ar trebui
vreodată
vopsite
Părul tău ți-a căzut peste obrazul luminat doar de telefon, te iubesc
mi-au tremurat literele în cerul gurii
Ce mă fac cu kilometriiăștia de piele care au nevoie de hainele tale

husă *sur-mesure*

Să mă apuc să fac sinteză de vitamina D sau să devin atât de celebră ca
imaginea mea autocolantată pe autobuzul care te poartă în burduf
să te ducă acasă

Ar trebui să-mi fie de ajuns că la vârsta mea nu mă țin articulațiile,
am păr bogat și sânii încă rotunzi

Pot mânca *junk food* fără griji și pot să țip de emoție când îmi treci prin cap
ca un avion lovit de o pasăre preistorică.

nu cred în cursurile intensive
de feminitate
predate
cu demnitate personală, creșterea libidoului și a sinelui
cantus mundi
cu toate cele bune și îmbucurătoare
întru best version of you
din viață, din nothingness, din inimă,
din trăite și auzite
nu sunt de acord
cu Paler
putem trăi oricând
ceva ce n-am trăit la timp
spre exemplu
aș putea face
azi
un tort
cel puțin
un temerar
azi
desface o șampanie
în Jurilovca
pentru cei care stau la distanță
ca să se vadă mai clar
pentru onestitatea dintre pereții de sticlă
pentru el
pentru mine
când am stat linsă de zapadă
pentru toți
tortul e un pretext

dincolo de geam, erau rezistența, maidanul
copiii cu șosete murdare
salvând de la incinerare jucăriile
și gunoaiile și bărbații slinoși și perucile platinat
marile orașe și perechile de intimate strangers
învelite în păcură
dinamitau materialele pentru viață
am ațipit cu gândul la hașmac, apă și mlaștini
rizomi de stuf îmi ridicau tricoul
prin somn îi auzeam chicotind
“nu-ți dau cireșe”
parcă te-am vazut și ieri – purta geaca din piele made în germany
și ea își scoase pe ascuns pantofii
e impresionant tot ce vine din țara asta, chiar și SH-urile
chiar și somnul
doi delfini pe o casă, toaleta femeii-bărbați, un pod și iubitul meu de peste timp
fac cu mâna autobuzului.

femeile strălucesc în materiale fine de calitate croială perfectă nuanțe clasic
elegante sunt elementele
vreau să știi în ce te bagi.
mecanic funcționez am mers astăzi 800 de metri atentă la mișcările esofagului
în cizme cu stele neutronice și creierul nefolositor un celofan peste memorie
dacă-ți sugi pielea până faci monedă o să vezi asta ca o supapă care asigură
regenerarea rapidă
daca-ți sugi pielea până când celălalt va începe să sângereze
o să vezi ca în vis glandele dau regrete
eu o să te folosesc cu ceva de acolo

ultima dată când te-am plâns
privind înapoi pe geamul de la bucătărie
m-am gândit la tine ca la un om surd cu scoici în loc de urechi
ca la o plantă perenă care îmi va zâmbi mereu de la hubloul unui submarin
în acest timp oameni circulă pe falia dintre noi fără să știe
că o singură dată în istorie două gloanțe s-au întrepătruns, probabilitate de
0,01%
sunt păstrate în muzeul de istorie britanic cum noi nu vom fi decât în memoria
telefonului
din benzinărie radioul șoptește că urmează festivalul slăninei

un subtitlu al viitorului
ultima dată când te-am plâns
a fost când te-am confundat pe stradă și mi s-a umplut tricoul de palpații
aceeași tunsoare, același aer stăpânit al celui care pune totul pe umărul
fatalității
ultima dată când te-am plâns a fost când după amiaza încinsă în ciorapii cu
portjartier te târa după ea și te-a întins pe mine ca pe un balsam după
bărbierit.
În rest te-am plâns numai la jurnalul de știri, cu capul în jos, pe burtă, din
berlin, din stația lui 178, cu bunuzarele pline, proaspăt tunsă, cu pantofi uzi și
ochi uscați

Cu speranța zilierului merge și în dragoste

Ești ca un cântec ungiuresc de jale
și fetița din fața mea își întinde palma către
mamă dovendindu-mi încă o dată
că ținutul de mână e una dintre clauzele neștiinței și ale încrederii
contractului simptomatic al relațiilor de bun augur și lungă durată
Atâtea taxiuri, atâtea posibilități de petrecere a timpului
și eu mă uit la nenorocirea aia de emisiune culinară, ultima pe care am văzut-o
împreună
din canapea în cadă măsoară distanța în trei fumuri de țigară
ne-am bușit rău inimile
Seara la 8, nu mai găsești prăjituri, galantarele
albe se curăță și brutăresele spală podelele
cu clor și liniștea dulce de sfârșit de zi
îmi trezește neliniștea de sfârșit de viață
Mă pot preface că un ceai cald ar fi o variantă la fel de
confortabilă ca abdomenul tău când îmi spuneai
„Ai idee cum ne trece freamătul asta interior?” abia intrasem pe ușă
ne despărțea doar o piesă de mobilier contactul
vizual nu presupunea să mă miroși cu gura
până când ai decis că un duel nu te face automat cavalier
Număr muștele, le plimb cu privirea și încerc tehnica
banală, recomandată de psihologii de renume facebookist:
“mă voi gândi la asta mâine între 14-15”
Nu funcționează niciodată, da' măcar nu mă simt vinovată
Maria de la bloc îmi spune: „Coconița mea, ce frumoasă ești! Nu mai fi tristă!”

Într-o zi o să doară mai puțin decât
transformarea din erou a căluțului de mare după deschiderea pungii
incubatoare
în amintire “curioasă”
Sper să nu fie ca atunci când mi-am tăiat tendonul care mă doare și astăzi când
e nor
și când îmi pun
pantofii de sex
Monogamia le iese cel mai bine castorilor care rămân parteneri pe viață
E bine că măcar acoperișurile dorm și visează scene perfecte la gura
șemineului
în serile “de poveste”
Minciuna se rostogolește a doua zi, tăvălindu-se de răs
Dacă epiderma nu și-ar pierde rolul inițial, de protecție, hiperbolizând pielea
de
lângă
am fi fericiți fără pic de oxitocină
și ne-am atinge realist-socialist
nu ne-ar mai mirosi respirația a salivă poficioasă și a inadecvări de timing
Rochiile roșii ar fi doar pentru virgine
și doctorii esteticieni ar muri de plictiseală în fără de sfârșit șomaj
Dar toate acestea se vor fi întâmplat în secolul ce vine
când ne vom găsi perechea prin roboți pețitori
măsurând numărul bătăilor inimii pe minut, numărul shake-urilor vegane și al
ștampilelor de vot
Se vor stabili și condițiile divorțului
dar asta nu vom ști la acest moment.

*Publicist și poet, **Tatiana Ernuțeanu** s-a născut în România. Absolventă a Facultății de Limbi și Literaturi Străine și a unui master în Relații Publice în cadrul SNSPA, fost profesor de limba română și Specialist PR de peste 15 ani, Tatiana Ernuțeanu s-a făcut remarcată cu volumul de debut *Carne, Visuri și Oase triste uitate în Hydra*, editura Eikon 2020. A publicat poezii în reviste literare din România și străinătate precum: *Revista Vatra, Neuma, Opt**

Motive, Literadura, Hyperion, Viața Românească, Luceafărul, Revista Steaua, Noise Poetry, To The Lite House, Tastzine, Lettres Capitales etc. Senzual-misterioase, ambigue, pătrunzătoare și intense, încercând să exploreze resorturile interioare, scrierile ei propun o poezie expresivă, marcată puternic de vizual, suprasolicitând palierele emoționale. Anul trecut a fost invitată la Festivalul Internațional de Poezie – București, editia a XI-a cât și la Maratonul de Poezie și Jazz, editia a XIII-a, organizate de Muzeul Național al Literaturii Române – București. Iubitoare nu doar a poeziei pure, ci și a prozei poetice, Tatiana scrie, lunar, în Revista Forbes Life, rubrica Chicstalgia, cât și în alte reviste ca special guest.

Tatiana Ernuțeanu

@SAGA Productions - Editor: Adrian Grauenfels

